

Arrest

nr. 187 857 van 31 mei 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 december 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Ten aanzien van de verzoekende partij werd op 10 november 2016 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft vervolgens op 10 november 2016 besloten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en een inreisverbod. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Eerste bestreden beslissing:

“Aan de Heer, die verklaart te heten: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 10.11.2016.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor vereniging van misdadigers, PV HV.10.L9.004219/2016 van de politiezone van Druivenstreek. Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. “

Tweede bestreden beslissing:

“Aan de Heer, die verklaart te heten: (...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 10/11/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor vereniging van misdadigers, PV HV.10.L9.004219/2016 van de politiezone van Druivenstreek. Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Pris de la violation des articles 7, 74/11 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, rétablissement et l'éloignement des étrangers, des obligations de motivation découlant de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de la violation du droit fondamental à une procédure administrative équitable et des droits de la défense, notamment consacrés par les principes généraux de droit administratif de bonne administration, en ce compris le principe audi alteram partem, le droit d'être entendu (principe de droit belge et de droit européen), et le devoir de minutie et de prudence, ainsi que le principe de proportionnalité (principe de droit belge et de droit européen) et le principe général de droit relatif à la présomption d'innocence.

• Résumé

Première branche : La partie défenderesse n'a pas procédé à une analyse minutieuse de la situation et n'a pas mis la partie requérante en mesure de faire valoir utilement et effectivement ses arguments dans le cadre du processus décisionnel (détaillés ci-dessous), lesquels auraient certainement influé sur la prise de décision.

Deuxième branche : L'affirmation selon laquelle le requérant est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public, et qui fonde l'absence de délai pour quitter le territoire ainsi que l'interdiction d'entrée, n'est pas motivée de manière pertinente, admissible et suffisante, par les éléments mentionnés en termes de décision.

Troisième branche : La décision de priver le requérant d'un délai d'exécution volontaire et de lui interdire l'entrée pour 3 ans est disproportionnée au regard des éléments invoqués par la partie défenderesse pour fonder ces mesures.

Rappel des normes en cause

(...)

Illégalités

Afin d'être utile et effective, l'invitation à être entendu doit être assortie de certaines garanties, telles : concerner chacune des mesures que la partie défenderesse se propose de prendre (l'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée ayant des effets différents), l'information complète quant aux enjeux et la décision que l'administration se propose de prendre, le droit de s'entretenir avec un conseil, des questions ciblées... En l'espèce, la partie requérante n'a pas été invitée à faire valoir son point de vue, et il n'a pas été mis en mesure de le faire de manière utile et effective. Si la partie défenderesse avait respecté les normes en cause, la partie requérante aurait pu exposer les raisons qui militent à l'encontre de son expulsion du territoire, et l'interdiction d'entrée de 3 ans. Le fait qu'il ne se trouvait pas illégalement en Belgique au moment de son arrestation ; Le fait qu'il a de la famille sur le territoire Schengen et qu'il souhaite leur rendre visite régulièrement (en attestent ses nombreuses entrées et sorties sur le territoire Schengen, qui ressortent de la copie de son passeport, en annexe); Le fait qu'il ne fait nullement partie d'une association de malfaiteurs ; Le fait que le PV qui aurait été dressé à son encontre est insuffisant pour motiver les mesures prises à son encontre, comme cela est confirmé par la jurisprudence de la CJUE ; Dans l'arrêt Z Zh du 11.06.2015 (Aff. C-554/13), la CJUE disait ceci pour droit (nous soulignons) : (...)

« 50 Partant, il y a lieu de considérer qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de «danger pour l'ordre public», au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un État membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une

condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7. paragraphe 4. de la directive 2008/115. »

Les mesures présentement querellées sont prises sur la base de la législation nationale transposant la directive 2008/115 (articles 7, 74/11 et 74/14 de la loi du 15.12.1980), en conséquence de quoi ces enseignements s'imposent. Tenir un comportement infractionnel pour établi sur la base d'un procès-verbal constitue une atteinte à la présomption d'innocence ; Son souhait de se faire assister d'un interprète, ce qui lui a été refusé dans ses contacts avec les services de police ; Son souhait d'être assisté par un conseil, ce qui lui a également été refusé ; Le fait qu'il a été contraint de signer les actes de notification, car il lui a été dit que s'il refusait, il serait gardé en détention, mais que si il signait, il serait libéré ; Le fait qu'au regard des éléments de la cause rappelés ci-dessus, une interdiction d'une durée de 3 ans, basée sur les seuls éléments invoqués en termes de décision, est totalement disproportionnée ; Ces éléments, dont l'administration aurait dû tenir compte, auraient certainement influé sur le processus décisionnel et chacun des actes que l'administration se proposait de prendre. Si la partie défenderesse n'avait pas méconnu les droits de la partie requérante et le principe de minutie, la partie requérante aurait certainement pu mieux se défendre dans le cadre de ce processus décisionnel. L'absence d'invitation à faire valoir sa position, et le fait que la partie requérante aurait pu faire valoir certains éléments, doit mener à l'annulation de la décision, sans que le Conseil du contentieux des étrangers ne puisse se prononcer sur l'incidence qu'auraient pu avoir ces éléments (CCE n°166 091 du 20.04.2016). Cela découle notamment de la portée du contrôle opéré par le CCE, soit un contrôle de légalité, et de la séparation des fonctions administratives et judiciaires. En effet, le Conseil du contentieux des étrangers ne peut, sans méconnaître la compétence qui lui est confiée par la loi belge, ainsi que le principe de la séparation des pouvoirs et de la séparation des fonctions administratives et juridictionnelles, préjuger de ce qu'aurait été la décision, si le droit du requérant d'être entendu avait été dûment respecté, et que les informations qu'il a à faire valoir avaient été prises en compte par la partie défenderesse. La doctrine confirme également cette position : (...) Le Juge européen a déjà pu souligner, dans d'autres affaires relatives aux droits d'un administré de faire valoir ses arguments dans le cadre d'un processus décisionnel. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissingen zijn genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekende partij stelt niet illegaal op het grondgebied te hebben verbleven, doch uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekende partij niet in het bezit was van een geldig paspoort op het moment van de arrestatie. Er werd door de gemachtigde op grond van deze vaststelling niet op kennelijk onredelijke wijze een bevel afgeleverd op grond van artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Terwijl uit het opgestelde proces-verbaal ook bleek dat verzoekende partij op heterdaad werd betrapt voor een vereniging van misdadigers. Om die reden is het ook niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het bestreden bevel steunt op het artikel 7, alinea 1, 3° van de

Vreemdelingenwet. Omwille van het feit dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, werd ook terecht besloten tot afgifte van een inreisverbod.

Verzoekende partij betoogt niet gehoord te zijn, en aldus niet in de mogelijkheid te zijn geweest om alle nuttige info aan de gemachtigde van de staatssecretaris te geven. Verzoekende partij lijkt te stellen dat zij dezelfde waarborgen diende te genieten als in het kader van de Salduz-regelgeving.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat zijn recht op een eerlijk proces werd geschonden en hij daarbij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer in het bijzonder het arrest in de zaak Salduz van 27 november 2008, wijst de Raad er enerzijds op dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rechtsprekend orgaan is, maar deel uitmaakt van het bestuur dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht moeten nemen, en anderzijds het arrest inzake Salduz een strafprocedure betreft. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat de nieuwe interpretatie van het Hof omtrent het recht op bijstand van een advocaat mutatis mutandis geldt in zijn zaak aangezien verzoeker geen verdachte is en hij ook niet werd ondervraagd door de politie. De politie heeft met een proces-verbaal vastgesteld zoals in de beslissing wordt aangegeven: *“Betrokkene is op heterdaad betrapt voor vereniging van misdadigers, PV HV.10.L9.004219/2016 van de politiezone van Druivenstreek”*. De gemachtigde vermog binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC